

Rozważania Pauliny

Niepokalana odczuwając macierzyńską troskę o swoje dzieci, których los jest zagrożony, zwraca się do trojga fatimskich pastuszków, a także do każdego z nas, Jej Rycerzy: „Módlcie się, wiele się módlcie i umartwiajcie się w intencji grzeszników; wiele dusz idzie do piekła, bo nikt nie modli się za nie ani nie umartwia”. Wizja piekła, jaką ujrzały dzieci, tak głęboko poruszyła siedmioletnią Hiacyntę, że żadne umartwienie ani pokuta nie wydawały się jej zbyt wysoką ceną za zbawienie grzeszników. Maryja prosi nas o ofiarę serca. To z niej wypływają różne formy pokuty, z których Kościół zaleca przede wszystkim modlitwę, post, jałmużnę i czyny miłosierdzia. Życie chrześcijańskie, jako życie dla Boga, jest również życiem dla innych ludzi. Każdy akt pokutny ma wymiar nie tylko indywidualny, służący własnemu uświęceniu, lecz należy do całej wspólnoty Kościoła. Jedność w praktykach pokutnych jest czynnikiem, który buduje komunie między nami. Łaska pokuty sprawia, że nasz duch może się umocnić. Dokonuje się to w szczególny sposób w Sakramencie Pokuty i Pojednania. Pokuta otwiera nas na przebaczenie. Ma na celu pełniejsze uświadczenie sobie wyrządzonego poprzez grzech zła oraz odwrócenie się od niego, czyli leczenie duchowej rany, jaką ten grzech w nas pozostawił. Istota pokuty, podobnie jak istota modlitwy, jest wewnętrzna. Świadczą o tym słowa Psalmisty: „Moją ofiarą, Boże, duch skruszony, nie gardzisz, Boże, sercem pokornym i skruszonym” (Ps 51). Szerokim polem do praktykowania pokuty może być także przyjęcie w duchu ofiarowania Bogu przez Niepokalaną tego wszystkiego, co składa się na naszą codzienność – w tym różnych trudności i cierpienia, jakie napotykamy w życiu rodzinnym, zawodowym, a także na drodze naszego życia duchowego. Pokuta, ofiara, wyrzeczenie mają wartość jedynie wtedy, gdy wyrastają z miłości i miłości służą, gdy praktykujemy je ze względu na miłość – Boga i bliźniego. Pokuta jest wręcz nierozdzielnie związana z miłością. Ojciec Kolbe nie pozostawia nam w tej kwestii złudzeń: „Są dusze, które chciałyby posiadać miłość Bożą, lecz unikają i boją się pokuty. Bez ducha pokuty i zaparcia się nie będzie miłości”. To właśnie miłość nasycza pokutę radością, sprawia, że pokutując, nie jesteśmy smutni. Św. Maksymilian zachęca nas, byśmy hojnie dawali Bogu i Niepokalanej dowody naszej miłości: „Dusza, która Boga kocha, pragnie mu sprawić przyjemność zawsze, w każdej chwili i każdą myślą, i każdym słowem, i każdym czynem; całym swym działaniem i istnieniem. Wszyscy więc pokutować możemy bez względu na stan zdrowia, bez względu na rodzaj zajęcia i obowiązki stanu i to możemy pokutować w każdej chwili życia, a pokutować z miłością”.

MATERIAŁY FORMACYJNE
DLA WSPÓLNOT
RYCERSTWA NIEPOKALANEJ

LUTY 2024

POKUTA I MODLITWA

Intencja modlitewna na luty:

Aby Niepokalana Dziewica przez modlitwę i pokutę prowadziła nas do swego Syna, Jezusa.

Pismo Święte:

Jl 2, 12-18

«Przeto i teraz jeszcze — wyrocznia Pana: Nawróćcie się do Mnie całym swym sercem, przez post i płacz, i lament». Rozdzierajcie jednak serca wasze, a nie szaty! Nawróćcie się do Pana Boga waszego! On bowiem jest łaskawy, miłosierny,

nieskory do gniewu i wielki w łaskawości, a lituje się na widok niedoli. Kto wie? Może znów pożałuje i pozostawi po sobie błogosławieństwo [plonów] na ofiarę z pokarmów i ofiarę płynną dla Pana Boga waszego. Na Syjonie dmijcie w róg, zarządzcie święty post, ogłoście uroczyste zgromadzenie. Zbierzcie lud, zwołajcie świętą społeczność, zgromadźcie starców, zbierzcie dzieci, i ssących piersi! Niech wyjdzie oblubieniec ze swojej komnaty a oblubienica ze swego pokoju! Między przedsionkiem a ołtarzem niechaj płaczą kapłani, słudzy Pańscy! Niech mówią: «Przepuść, Panie, ludowi Twojemu i nie daj dziedzictwa swego na pohańbienie, aby poganie nie zapanowali nad nami. Czemuż mówić mają między narodami: Gdzież jest ich Bóg?» I Pan zapalił się zazdrosną miłością ku swojej ziemi, i zmiłował się nad swoim ludem.

Nauczanie Kościoła

Ojciec Święty Benedykt XVI, fragment homilii wygłoszonej podczas Mszy św. koncelebrowanej z członkami Papieskiej Komisji Biblijnej, 15.04.2010 r.

Zatrzymajmy się jeszcze na jednym wierszu [por. Dz 5, 31]: Chrystus, Zbawiciel, zapewnił Izraelowi nawrócenie i przebaczenie grzechów; w tekście greckim występuje pojęcie metanoia — ofiarował pokutę i przebaczenie grzechów. Dla mnie jest to bardzo ważna uwaga: pokuta jest łaską. Według pewnego nurtu w egzegezie Jezus zapowiedział w Galilei łaskę bez warunków, absolutnie bezwarunkową, a więc również bez pokuty, po prostu łaskę, bez ludzkich warunków wstępnych. Ale jest to fałszywa interpretacja łaski. Pokuta jest łaską; łaską jest to, że uznajemy nasz grzech; łaską jest, że wiemy, iż potrzebujemy odnowy, zmiany, przemiany naszego życia. Pokuta, możliwość czynienia pokuty jest darem łaski. Muszę powiedzieć, że my, chrześcijanie, również w ostatnich czasach, często unikaliśmy słowa pokuta; wydawało nam się zbyt twarde. Obecnie, wobec ataków ze strony świata, wytykania nam naszych grzechów, widzimy, że możliwość czynienia pokuty jest łaską. Dostrzegamy konieczność pokuty, to znaczy uznania tego, co jest błędem w naszym życiu, otwarcia się na przebaczenie, przygotowania się na przebaczenie, pozwolenia na przemianę. Ból pokuty, to znaczy oczyszczenia, przemiany, ten ból jest łaską, ponieważ jest odnową, jest dziełem Bożego miłosierdzia. I tak te dwie sprawy, o których mówi św. Piotr — pokuta i przebaczenie — były obecne w początkowym przepowiadaniu Jezusa: metanoieite, czyli nawracajcie się (Mk 1, 15). To jest zatem kwestia zasadnicza: metanoia nie jest sprawą prywatną, która — jak mogłoby się wydawać — jest zastąpiona przez łaskę, lecz metanoia to nadejście łaski, która nas przemienia.

Z Pism św. Maksymiliana

Fragmety konferencji o. Maksymiliana Kolbego pt. O pogłębieniu nabożeństwa do Niepokalanej [104], Konferencje świętego Maksymiliana Marii Kolbego, Niepokalanów 2015.

Poznajemy nie tyle rozumem, ile raczej modlitwą i pokutą. Do tego trzeba dodać pokutę, która by oczyszczała serce, aby zdolne było dokładniej widzieć i odczuwać. Zatem modlitwa pokorna i ufna, jak dziecka do matki. Nie zapominajmy też czytania i rozmyślenia oraz udzielania się na zewnątrz młodszemu. Przez rozmowę i samemu pogłębia się te rzeczy. A nawet i w czasie rozmowy trzeba też przeplatać modlitwą, żeby nie schodzić z tematu.

Pytania:

- 1) Czym w Kościele katolickim jest pokuta? Jak tłumaczą to pojęcie: fragment Księgi Joela, Ojciec Święty Benedykt XVI oraz św. Maksymilian?
- 2) Co o istocie pokuty mówi Prorok Joel? Jakie zadania (i dlaczego właśnie

takie) wyznacza Bóg konkretnym stanom Kościoła? Jaki cel i owoc pokuty wskazuje?

- 3) Na jaką pułapkę *fałszywej interpretacji* uwrażliwia nas i przestrzega przed nią Papież Benedykt? Dlaczego jest to tak ważne, by właściwie rozumieć sens pokuty, szczególnie w dzisiejszych czasach? Na jaki problem zwraca także naszą uwagę Ojciec Święty?
- 4) Jaki jest związek modlitwy i pokuty? Co na ten temat mówią powyższe fragmenty, szczególnie konferencja o. Maksymiliana? Dlaczego mają one związek z aktem poznania?
- 5) Jak wygląda w moim życiu praktyka pokuty? Z czym mam trudności? Jakie mam pytania związane z pokutą?
- 6) Które słowa, treści z dzisiejszego spotkania są dla mnie szczególnie ważne i dlaczego? Jakie konkretne postanowienie podejmuję dziś, aby wprowadzić je do mojego codziennego życia?